

Vepsä Sukuseura ry

Perustettu 1998

Kotipaikka Kangasala, toimialueena koko Suomi. Jäseneksi hyväksytään henkilö, joka kuuluu Vepsien sukuihin ja hyväksyy yhdistyksen toiminta-ajatuksen.

Yhdistys toimii Vepsä – sukuisten yhteistyöjärjestönä, kehittää sukututkimusta jäsenistönsä keskuudessa, järjestää tilaisuuksia ja matkoja jäsenkunnalle.

HALLITUS

Puheenjohtaja Sinikka Vepsä, varapuheenjohtaja Martti Räikkönen, sihteeri ja rahastonhoitaja Esko Vepsä sekä jäsenet Kirsti Heikkilä, Tapio Vepsä, Eino Vepsä ja Seppo Vepsä.

Pankkiyhteys: OP Kangasala FI09 5104 0040 0581 03
Jäsenmaksu vuodelta 2013 on 10€ / jäsen ja 20€ / perhe

Yhteystiedot:

Puheenjohtaja Sinikka Vepsä p. 050 5982266 sinikka.vepsa@elisanet.fi
sihteeri Esko Vepsä, p- 0400 430996, esko.vepsa@jippii.fi

Vepsä Viesti

*Vepsä Sukuseura ry:n tiedotus- ja jäsenjulkaisu.
Vastaava toimittaja Esko Vepsä, toimituskunta Hallitus.
Ilmestyy tarvittaessa 3 – 4 kertaa vuodessa*

Vepsä

huhti-toukokuu 2013

15v-juhla

Viesti

2-2013

Puheenjohtajalta

Pitkän, lumisen talven jälkeen on kevät yllättänyt ainakin minut. Viime viikolla pihamme oli vielä lumen peitossa ja kun pari päivää sitten kävin aamulla pihalla. Huomasin yllättäen lumen kadonneen ja seinän viereistä kukkapenkistä puski maatuneiden lehtien läpi sinivuokkoja.

Se on kevät vihdoinkin!

Tämä on 2013 ensimmäinen Vepsä Viesti ja haasteellinen sellainen. Haluaisin ravistella teitä kaikkia Vepsiä. Olen innokkaana odotellut sähköpostiviestejä ja puheluita siitä, millaista toimintaa jäsenet haluaisivat ?

Janille kiitos, sain vinkkiä nettisivujen korjaamisesta. Uusi palvelin pitää hankkia yms. Asia on vieläkin valitettavasti kesken. Jos Vepsä sukuseuran joukossa on joku jäsen, joka tuntisi nettisivujen päivityksen omakseen, olisi todella hienoa , jos ilmiantaisit itsesi. Toimitan kyllä tietoja nettisivuille, mutta päivitystä pelkään pahoin, etten osaa enkä ehtisi. Jani Vepsä on pitänyt nettisivuja hyvässä kuosissa aina isänsä Terhon kuolemaan asti. Isot kiitokset siitä Janille ! Jatkoakin uskaltaisin vielä toivoa, jos muita vapaaehtoisia ei ilmoittaudu.

Tutkin juuri sukutauluamme. Lauri Vepsä mainitaan Jääsken kihlakunnan historiassa ensimmäisessä vuoden 1627 valtiopäiväedustajana Tukholmassa talonpoikaissäädyn edustajana Karjalasta. Venäjän 2010 vuoden väestölaskennan mukaan kansallisuudeltaan vepsäläisiä on hieman yli 8000. Vepsän kieltä ilmoitti osaavansa pienempi määrä n 5700 henkilöä. 14.6.2009 vierailin Terhon johdolla Vepsä Sukuseuran kesämatkalla Soutjärvellä ja Vepsä-museossa. Isäni serkkujen Martti Vepsän ja Liisa Kauppinen kanssa vierailin isoisäni syntymäpaikalla Elisenvaaran Saavanmäellä. Viime kesänä pääsin Hanna ja Juho Kauppinen avulla kanavan yli oman isäni syntymäpaikalle Hiitolaan Klimoffin mäelle.

karjalainen perinneveli, jonka mestaruudesta pelataan myös Vepsä Sukuseuran tapaamisissa. Vuoden 2012 kokouksen voittaja Martti Räikkönen varautunee puolustamaan pokaalia tai luovuttamaan se eteenpäin perinteiseen tapaan.

Sääntömuutosehdotus

Sukuseuran säännöt määräävät tällä hetkellä tilikaudeksi kalenterivuoden ja toimikaudeksi vuosikokousten välisen ajan. Hallitus on keskustellut tästä syntyvästä epätahtisuudesta ja päättänyt ehdottaa vuosikokoukselle sääntöjen muuttamista siten, että tilikausi ja toimintakausi olisivat lähempänä toisiaan. **Muutos käsitellään vuosikokouksessa**

Hallitus ehdottaa, että sääntöjen 6.§ tehdään seuraava muutos: *Vanha Sukuseuran tilikausi on kalenterivuosi ja toimikausi vuosikokouksen välinen aika*

Ehdotetaan uudeksi sanamuodoksi: *Sukuseuran tili- toimikausi alkavat 1.7 ja päättyvät seuraavana vuonna 30.6.*

Tällä muutoksella päästään siihen, että kesällä pidettävälle vuosikokoukselle saadaan esitettyä mahdollisimman ajantasainen tilinpäätös ja toimintakertomus. Nykyisessä tilanteessa vuosikokous on elo-syyskuussa ja tilit ovat päättyneet edellisen vuoden lopussa.

Vuosikokoukselle ei tarvitse nykyisten sääntöjen mukaan esittää kuluvan vuoden tilejä, koska tilikausi on kalenterivuosi. Hallitukseen valittu uusi jäsen joutuu näin ollen vastaamaan suurimmasta osasta kuluvan tilikauden tapahtumista, vaikka ei ole ollut niihin vaikuttamassa. Samoin hallituksen jättävä jäsen ei ole vastuussa enää seuraavassa vuosikokouksessa tilikaudesta, jonka ajasta hän kuitenkin oli suurimman osan hallituksessa.

Uudessa muodossa tämä tilikauden ja hallitusvaalin välinen ero muodostuu lyhyeksi ja sijoittuu toiminnan kannalta hiljaiseen aikaan vuodesta eli kesään.

Avaajaisvierolle on tarjolla myös kartanon mekullinen launas joko klo 12 tai klo 14 kartanokassessa, mikä edellyttää ennakkovarausta kartanoon puh. 09-226 2417 tai sirkkalisalleino@gmail.com

Kartano sijaitsee Nummi-Pusulassa, n. 7 km Korkeista Pusulantietä, Juhlatie Kokki, Pusulantie 1027, 03810 Ikkala. Noin 70 km Helsingistä

Ikkalan kartanon navetogalleriassa 25.5.-30.6.2013
Avaajaiset ovat lauantaina 25.5. klo 13-16

Mikael Vesper osallistuu myös Hoagan Taide-seuran
Kesänyttelyyn

K U T S U

Villa Vesperin kesänyttelyyn 2013 avajaisiin
sununtaina 16.6.2013 klo 13

Nyttely avautuu hollantilaisella kansanmusiikkikonserdilla ateljeen
amfiteatterissa: **Maisa van der Kolk** soittaa Jousipalettia-Belgia,
kampiluraa-Ranska, Nyckelharpa-Ruotsi, Sitraa-Itävalta, ja
5-kielistä kanneita-Suomi.

Konserttiin osallistuu Uudemman kansanmusiikkijuhdistyksen
SAKARAT LAULUELMANNIT

mukanaan kymmenkunta Sakaraa jotka laulavat Anja Hinkkasen
johtolla ja hänen harmoniseustyksellään kansanlauluja, tuttuja meri-
lauluja ja muutamia itäkarjalaisen rönöyskä-tanssin.

Konsertin jälkeen siirtyminen Ateljeen näyttely-galleriaan, jossa on
vierailijan tekstiilitraffeja ja Maisa van der Kolk:n tekstiilitaidetta
ja Mikael Vesperin veistoksia, maalauksia ja muotokuvia.

Lämpimästi tervetuloa avajaiskonsertiin
ja tutustumaan näyttelyyn!

Kesälomakauden vuoksi vp. 5.6. mennessä
puh. 041-4528 555 Mikael Vesper tai
mikael.vesper@villavesperinet.fi

Tarjottua

Kahdelle

Mikael Vesper
Ateljee Villa Vesper
Villa Vesperintie 11
12630 Saganienmäki, Loppi

Nämä ovat todella tärkeitä tapahtumia elämässäni.

Tiedän, että näiden paikkojen tietäminen on joskus todella tärkeää myös omille tyttärilleni. Tänään se ei vielä valitettavasti sitä ole, mutta muutaman kymmenen vuoden päästä on. Toivon, että on vielä silloin olemassa joku tai joitakin henkilöistä kertomassa heille Saavanmäestä ja Vepsistä, jos minua ei enää ole. Olisi vaikka tämä Vepsä Sukuseura ja sen kesämatka yhtenä mahdollisuutena löytää ne samat juuret, jotka itsekin löysin.

Sukuseurassa on jäsenrekisterin mukaan n 262 jäsentä. Sukuseuran elossa pitäminen on meidän kaikkien Vepsien vastuulla. Sinun, minun ja meidän. Ei anneta tämän sukuseuran kuihtua. Siihen tarvitaan meitä kaikkia Vepsä ja Vepsien jälkeläisiä! **Heinäkuu on Suomessa perinteisesti kesälomakuukausi. Varaa kalenteriisi viikonloppu 27-28.7.13 vapaaksi Vepsä-sukuseuran vuosikokousta varten.** Mikäli et halua lähteä Viipurin risteilylle Saimaan kanavaa pitkin 27.7.13 niin tule 28.7.13 **Sokoshotelli Lappeeseen klo 12.00 sukukokoukseen** ja haastelemaan kansamme ja suunnittelemaan toimintaamme. Kanavaristeilylle on ilmoittautunut jo kaksi syntymäpäiväsankariakin eli Unikeonpäiviä juhliataan suvun voimin, toivottavasti oikein isolla porukalla! Lappeenrannassa aion itse laskea kukat Isäni veljen Aulis Vepsän haudalle. Hän kaatui 21-vuotiaana 14.6.1944 Kuuterselässä Koulumäessä. Ruumis jäi kentälle, mutta nimi löytyy Lappeenrannan sankarihautausmaalta. Lisätietoja vuosikokouksesta ja kanavaristeilystä saa puh 0505982266 tai sähköpostitse sinikka.vepsa@elisanet.fi.

Suvussa meillä on taiteilijoita, oopperalaulajaa, kirjallisesti lahjakkaita. Ohjelmaa tapahtumiin varmaan löytyy omasta takaakin kun niin halutaan ja luennoitsijoita tms voidaan pyytää kiinnostuksen mukaan.

Monenlaista olen toiminnan elvyttämiseksi miettinyt. Olisiko tarvetta naiskerholle, jos miehiä ei saada mukaan? Olisiko Lapinretkelle lähtijöitä tai Pietarin risteilylle? Mennäänkö ensi kesänä Karjalanmatkalle? Mitä haluatte hyvät jäsenet? Ilmoittakaa!

Tapaamistanne ja kesää odotellen!

!!! TÄMÄ ON KUTSU VUOSIKOKOUKSEEN !!!

Terveisin **Sinikka**

Siitä on 15 vuotta

Sukuseura syntyi, kun oli mies, joka etsi juuriaan. Oli poikaan iskenyt viidenkympin villitys ja sisäinen kutina oman minuuden perään.

Ensimmäinen kokoontuminen Kangasalan Urussa kokosi runsaasti Vepsiä pöytien ja taulukoiden ääreen.

Mies oli toimen mies ja niinpä hän etsi kaikki Vepsä-nimiset valtakunnan puhelinluetteloista ja lähetti näille kirjeen. Ollaanko samaa siementä? Vastauksia tuli mappikaupalla. Oli kirjettä, sukuselvitystä, karttaa ja sukutaulun patkiä. Miehemme viettää yökausia sopessaan hämäläisen maiseman ja ”suvun” keskellä ja saa aikaan valtaisan määrän ruutuja paperille, jolla ei näytä äärtä olevan.

Kutsuu kokoon joukon aktiiveja ja perustaa yhdistyksen Vepsän Sukuseura ry. Yhdistys

rekisteröidään ja kutsutaan ensimmäiseen yhteiseen kokoontumiseen Kangasalan Urkuun. Siellä meitä on pitkälti toistasataa ja kiinnostus on kova. Taulukoita tutkaillaan, tietämättömissä olleita serkkuja ja pikkuserkkuja löydetään. Moni saa itselleen juuret, jotka ulottuvat vuosisatojen taakse. Tulee tunne, että on todellakin jostain kotoisin. En olekaan vain jonkun evakon jälkeläinen, ”orpopiru Kalajoen markkinoilla”. Kuulun joukkoon, jossa on historiaa ja jolta löytyy perinnettä ja voimaa.

Sukuseura lähtee toimimaan. Hallitus kootaan. Sukututkimus asetetaan yhdeksi ja yhteydenpito toiseksi tehtäväksi. Matkat rajan taakse kivijalkakierroksille on myös ohjelmassa. Muutakin mietitään. Hallitusta johtaa Tapio, joka kaiken sai aikaan.

Ensimmäinen hallitus: Paavo, Sanna (sihteeri), Tapio (puheenjohtaja), Pirkko ja Esko

Rippikoulu Jääskessä vuonna 1924 keskellä istuu pappi, pastori Pulkkinen

Heikki Antinpoika ja vaimonsa Anna-Liisa os Heikkinen

. Tuota tietä pitkin hänkin kulki kansakouluun Rouhialan kylään, kosken partaalle. Koski valjastettiin sittemmin ja isäni oli niissäkin töissä mukana. Tästä torpasta hänet sitten vietiin huutolaiseksi taloon, mistä myöhemmin karkasi itsenäiseen elämään.

Seisokselen portinpielessä ja tunnen kuinka juuret kasvavat maasta ja sitovat minut maisemaan. Nyt tunnen, että täältä on sieluni maisema kotoisin. Täällä ovat juureni, joskaan en niissä ole yli kuuteen vuosikymmeneen kiinni ollut. Tunne haihtuu hiljalleen. Jäljelle jää hyvä olo. Jotain omaani on löytynyt. Jotain, jota voin kantaa sisälläni hautaan saakka.

Rajalla ihmettelee nuori Venäjän passintarkastajaneiton, kuinka ryhmässä on niin paljon samannimisiä. Poika kertoo meidän olevan samaa sukua. Jaa siksi siis tuumaa virkapukuinen ja leimasimen rytmi kiihtyy ymmärtämisen seurauksena. On hyvä olla kotimaassa taas.

tunnelmoi

Esko

Rouhialan koulun luokkahuone 1920-luvun alkuvuosina. Opettajien nimistä ei ole tietoa. Oppilaitten joukossa useampiakin Vepsiä

Ryhmäkuvaan kirkon paikalle. Katseltiin myös muistokiveä ja kirkon paikkaa kuvaavia kivipaaseja. Kuultiin kertomusta siitä, kuinka muutamien uskollisten Jääsken poikien ja tyttörien toimesta jo neuvosto aikaan alettiin raivata kirkkomaata esiin kaatopaikaksi muodostuneen röykkiön alta. Hyvät henkilökohtaiset suhteet päättäjiin olivat näissäkin toimissa olleet avainasemassa, kuten Venäjällä edelleenkin. On hyvin merkittävää se, keitä tunnet ja mihin ryhmiin kuulut.

Taas bussiin ja joen yli sekä vastarantaa myöten yläjuoksua kohden. Ajellaan vanhan kirkonkylän raittia, saavutaan myös Päähkälän kylän kohdalle. Pysähdellään ja katsellaan paikkoja. On jokunen vanha talokin vielä paikoillaan. Kuulemme kertomuksia taloista ja suvun jäsenistä. Saamme tietoa siitä, keitä asui ja koska missäkin talossa tai milläkin kulmalla näissä maisemissa aikoinaan sijainneen suuren Vepsän tilan maita. Tien toisella puolella seisoo datsa, jonka pihamaata koristavat kauniit ja hyvinvoivat perinteiset puutarhakukat. Niiden hyvä kasvu ja runsas kukinto saavat matkalaisten ihailun osakseen. Pihamaalla puuhastelee puutarhansa parissa vanha mies.

Isäni serkku kertoo torpan olleen näillä tienoin, ehkäpä juuri tässä. Muistelee sen pihapiiriin kuuluneen lähdekaivon, joka oli pensaiden ympäröimänä tontin laidassa. Venäjäntaitoinen jälkeläinen keskustelee papparaisen kanssa. Tämä osoittautuu puna-armeijan eläkkeellä olevaksi everstiksi, joka on hyvin perillä alueen historiasta. Kummastelee juttelun lomassa sitä, kuinka tyynin mielin me alueen perilliset katselemme menetettyjä alueitamme. Kertoo tontillaan todellakin olevan lähdekaivon. Tuolla se on pensaikossa, kuten kuuluu aina olleen. On itse asunut paikalla vasta jonkun vuoden ja rakentanut mökkinsä vanhalle kivijalalle.

Kaivo katsastetaan ja paikkaa mittaillaan uusin silmin. Tässä se on. Paikka, millä suutari Heikki Heikinpojan nassikat kasvoivat ja kirmasivat. Tältä portilta katseli siis isänikin pienenä maitopartana Vuoksea laskeutuvan rinneniityn yli. Kylätie johtaa portilta Vuoksen länsirantaa seuraten kohden Suomea.

Seuraavan kesän risteilyllä on sakkia varsin runsaasti. Seilataan Suomenlahdella ja seurustellaan. Kokoonnutaan vuosittain milloin lännen puolella, milloin Karjalan tanhuvilla. Rajan takana ajellaan kesäisin. Opitaan tuntemaan toinen toisiamme. Löydetään suvusta taiteilijaa ja laulajaa, kirjailijaa ja jutun kertojaa. Käydään Vepsän saarella, jonne ajetaan laivalla Vepsän laiturista Turun Aurajoelta. Mölkystä kilpaillaan ja muutakin puuhataan.

Hiljalleen toiminta kuitenkin hiipuu. Se asettuu uomiinsa. Uutuudenviehätys katoaa. Moni tuntee saaneensa sukuseurasta sen, mitä kaipasi. Löysi juurensa. Löysi ehkä itsensä. Muuta ei hakenutkaan. On tyytyväinen sukuseuran olemassa olemiseen. Ei kuitenkaan kaipa muuta.

Sukuseura asettuu palokunnan ja terveyskeskuksen sukulaiseksi. On hyvä olo, kun tietää, että ne ovat olemassa. Niitä käytetään, kun tarvetta on. Sukuseurakin kaiketi luo tiettyä turvallisuuden tunnetta. On joitakin, jotka ahertavat sen eteen, että minunkin juuriltani löytyy uutta tietoa. Ollaan siis jäseniä, odotetaan kenties tämän Viestin ilmestymistä. Ei kaivata kuitenkaan muuta toimintaa. Elämä on täynnä muutenkin. Yhteyttä pidetään lähimpiin suvun ja perheen jäseniin. Joku heistä saattoi löytyä sukuseuran kautta. Hyvä niin.

Vepsä Sukuseuran tulevaisuus on kuitenkin niiden varassa, jotka toimivat. Heitä on varsin vähän. Aktiiveja tarvitaan mukaan. Tarvitaan heitä, jotka järjestävät ja johtavat matkoja. Tarvitaan heitä, jotka kutsuvat erilaisiin tapahtumiin ja kokoontumisiin. Tarvitaan heitä, jotka järjestävät kesäisen kohtaamisemme ja sen ohjelman.

Tarvitaan ehkä JUURI SINUA!! Tule mukaan.

VUOSIKOKOUS

**pidetään Lappeenrannassa, Hotelli Sokos-Lappeessa sunnuntaina
28.07.2013 klo 12.00**

Vuosikokous käsittelee sääntöjen määräämät asiat.

Lisäksi käsitellään sääntöjen muutos. Tervetuloa!!!

PIIRASKESKUSTELU KUUMENI AMERIKASSA

Sain 16.3. postia Floridasta.

Pääsisältönä siinä oli siellä käyty keskustelu piirakoista. Siellä olivat väittäneet, että karjalanpiirakoita on tehty kautta Suomen jo yli sata vuotta! Linaan suoraan tekstiä saamastani postista, jonka lähettäjä on kurkijokelaisjuurinen Rummunsuolta kotoisin oleva Urpo Heinonen.

”Täällä on keskusteltu paljon piirakoista. Minulle kerrotaan, että ainoa oikeaoppinen piiras on riisipiiras ja että riisipiiraita on tehty Suomessa ympäri maata jo yli sata vuotta. Tietääkseni karjalan piiras yleistyi vasta sotien jälkeen ja karjalaiset toivat sen mukanaan. Mielestäni perunapiiras on se alkuperäinen ja että riisipiiraita alettiin tehdä vasta ehkä viime vuosisadan alussa, kun rata valmistui Pietarin ja Sortavalan (rakentaminen aloitettiin muistaakseni 1890) välillä. Mistä niitä riisejä olisi saatu sinne Kurkijoellekin hevoskyydillä, sillä Pietariin oli matkaa pitkälti toista sataa kilometriä. Siellä Kojonkulmalla (Urpon koti oli sodan jälkeen Loimaalla) jokaisessa karjalaisessa perheessä tehtiin perunapiiraita. Vain häihin ja hautajaisiin tehtiin riisipiiraita. Olenko oikeassa? Miina-mummon piiraat olivat parhaita.”

Vastauksena kirjoitin seuraavasti

”Olet oikeassa piirakoiden suhteen. Vai on siellä tuollaisia erittäin vääriä käsityksiä piirakoiden historiasta. On hyvä asia, että oikaiset ne väärät tiedot ja puolustat tätä karjalaista herkkuamme. Kun en ole itse mikään kyseisen alan suuri asiantuntija, lainaan tekstiä suoraan alan kirjallisuudesta piirakan historian kohdalta:

Vanhoista ajoista alkaen karjalaiset kehittivät piirakoitaan kokeillen erilaisia muotoja ja täytteitä. Laatokan Karjalassa ja Pohjois-Karjalassa tehtiin avonaisia ja soikeita piirakoita. Raja-Karjalassa piirakka oli kapea ja siro. Täytteeksi käytettiin aluksi ohraa ja talkkunaa, 1800-luvulta lähtien perunaa ja tattaria sekä myöhemmin kaupan välityksellä Karjalaan saapuneita riisiä ja hirssiä.

Isäni nuoruuteen kuuluivat palvelus Viipurissa KTR2:ssa ja työmaa Rouhialan voimalaitosta rakennettaessa kotikvlän liepeille

Sunnuntaina jatkoimme matkaamme tavoitteena varsinaiset kohteemme Antrea ja Jääski. Viipurin pohjoispuolella oli tuolloin vielä tiesulku, jossa matkailijoiden kulkemista tarkasteltiin ja puomia nostettiin tai laskettiin sotapoikien mielipiteiden mukaisesti. Meidän kohdallamme heidän mielensä oli sellainen, että emme saaneet jatkaa matkaa. Meidän olisi kuulemma pitänyt ajaa lähimmälle rajalle, eli palata takaisin Nuijamaan kautta Suomeen.

Mielenkiintoinen vaade, kun ajattelee matkamme varsinaisia kohteita, mutta venäläisille varusmiehille aivan itsestään selvä asia.

Monien mutkien ja kaarteiden kautta pääsimme kuitenkin puomista läpi ja taipaleelle. Tuota oli edeltänyt moninaisten keinojen käyttö ajatusten muuttamiseksi puominvartijoiden mielessä meille edullisemmaksi. Asian ratkaisi lopulta suora yhteys pyhäistä aamuaan majapaikallaan heräilevän komentavan upseerin kanssa käyty puhelinkeskustelu ja sieltä saatu selvä lupa jatkaa matkaa.

Ajeltiin siis isien taistelukenttien läpi. Siinä vyöryivät veriset Talin ja Ihantalan tantereet bussin sivuitse ja saavuttiin Vuokselle ja Antreaan. Katseltiin, mitä katseltiin ja ihailtiin mahtavaa vuota uomassaan. Jatkettiin Jääskeen, missä seisoskeltiin esi-isien haudoilla ja mittailtiin hautapaikkoja imatralaisten opastuksella. Näillä tienoin se sinunkin ukkisi lepää, totesi asiaa tunteva taho. Seisoin siis jo 1919 kuolleen isäni isän haudalla. Oli outo olo. Täällä siis juureni ovat.

Täältä olen minäkin perimäni saanut. Niinpä

Suutari Heikki Heikinpojan leski Maria os Kalpio lapsikatraansa kanssa isän kuoltua 1919. Lapset vasemmalta: Anna, Liisa takana, Uuno, Yrjö, Arvi, Eino ja Viljo

Olin jo yli kuusikymppinen, kun seisoin ensimmäistä kertaa isäni lapsuuden maisemissa. Katselin Vuoksen jokilaaksoon ja näin kummasti kaukaisuuteen. Oli kuin olisin siirtynyt ajassa jonnekin, missä en ennen ollut käynyt. Tunne oli outo. Ei kuitenkaan mitenkään epämiellyttävä. Oli, kuin olisin irtaantunut itsestäni ja siirtynyt osaksi jotakuta toista, isääni kenties.

Tilaisuus koitti, kun lähdin mukaan Vepsä Sukuseuran ensimmäiselle yhteiselle bussimatkalle rajan taakse. Ajoimme yli Nuijamaalta ja sieltä Viipuriin, missä katselimme tuota aikoinaan Suomen kansainvälisintä kaupunkia ja sen alennustilaa. Kävimme kauppahallissa ja pyöreässä tornissa, kuinka muutenkaan. Jatkoimme matkaa Johannekseen, missä yövyimme suomalaisten rakentamassa Lokki-hotellissa

Kuvassa vietetään äitienpäivää 1920-luvulla Rouhialan kansakoululla, jota suutari Heikki Vepsän lapsikatraskin kävi, kunnes koitti aika mennä palvelukseen taloihin tai pajalle, kuten isäni teki 12-vuotiaana

Juu ril la

Vuosisatoja karjalanpiirakoita paistettiin ainoastaan Itä-Suomessa suhteellisen pienellä alueella. Läntiseen Suomeen ne levisivät vasta toisen maailmansodan jälkeen karjalaisten myötä. Länsisuomalaisten vastaanotto ei aina ollut lämmintä: 'Syön mieluummin leivän leipänä ja puuron puurona.' Vähitellen karjalanpiirakka voitti kuitenkin myös länsisuomalaisten sydämet ja siitä on tullut yhteistä suomalaista ruokaperinnettä. Huomattava myös on, että nimi KARJALANPIIRAKKA syntyi vasta sotien jälkeisessä läntisessä Suomessa. Karjalassa piirakka oli piiras tai piirakka.' on hyvä, että sain annettua oikeata tietoutta piirakoittemme historiasta ja varmasti Urpo eli Ray oikaisee siellä ilmeneviä vääriä käsityksiä näistä suomalaisten herkuista.

Minua ilahdutti myös Urpon toteamus, että **"Miina-mummon piiraat olivat parhaita:"** Uskon sen, sillä niin olivat minunkin äitini leipomat. Ja on erinomainen asia, että piiraiden tekotaito kulkeutuu edelleen sukupolvelta toiselle kuten satoja vuosia ennen meitä. Perinteet siis siirtyvät uusille polville, mutta siirtyessään ne saattavat usein myös muuttua ja sekoittua, kuten on käynyt kauniille karjalaiselle virpomaperinteelle täällä Länsi-Suomessa. Siihen on sotkettu noidat ja trullit, joten alkuperäinen uskonnollinen hyvien toivotusten vieminen virpomalla naapureihin on saanut meille karjalaisille oudon ja vieraan muodon.

Hyvää kesää kaikille!

Terveisin ***Fino Vepsä***

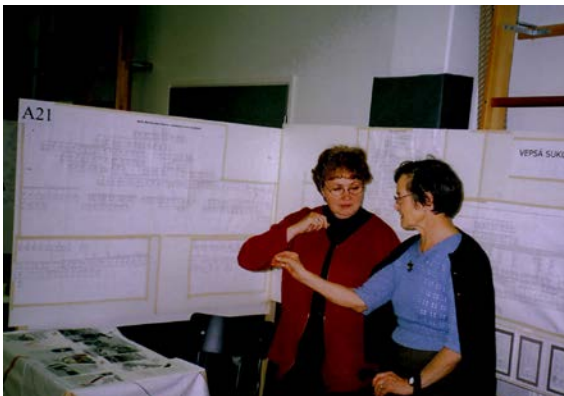

Kurkijoki kirkonmäeltä nähtynä ei ainakaan pituudellaan vaikuta. Vaikka onkin Karjalan lyhimpiä, on antanut nimensä maineikkaalle maalauskunnalle, jonka muisto elää vahvana Saviseudulla

”Siell usein matkani määrätöin, läpi metsien kulki ja näreikköin, minä seisoin vaaroilla paljain päin missä Karjalan kauniin eessäin näin

Kuvat: vasemmalla alla
Impilahden kirkon portaat,
vieressä Impilahden Koirinoja,
yllä Terho selostaa, alinna
Vepsä Sukuseuran osasto
Vantaalla,
sukututkimuspäivillä, oikealla
Räisälän kirkko, oikealla
ylhäällä Läskelän koski,
oikealla alinna Sortavalan silta
ja Seurahuone

Isoisän ylpeyttä pojanpojastaan

2010 Sukuseuran matkalla otetussa valokuvassa isoisä **Martti** Vepsä ja pojanpoika Matti Vepsä Ruskealassa Martin syntymäpaikan ja kotijärven rannalla. Tuota paikkaa haettiin pitkään ja hartaasti, mutta Martin onnellisesta ilmeestä näette, että homma kannatti.

Ylpeä voi isoisä ja me muut Vepsät myös voimme olla ylpeitä Matti Vepsästä. Tuo 1998 syntynyt kaveri on harrastanut vasta 3 vuotta jujutsua Suomen Kampailu-urheilijoissa. Tänä vuonna Matti voitti judon SM hopeaa B-ikäisissä pojissa. C-ikäisissä Matti voitti jujutsun brasilialaisen Suomenmestarin !

Nyt Matti on lähdössä Ruotsiin ja Tanskaan kilpailemaan maajoukkueen mukana. Onnittelut tälle lahjakkaalle urheilijanuorukaiselle ja isoisälleen myös ! Poika on kuulemma kasvanut pituutta reilusti sitten kuvanoton jälkeen.

